

Mening, forekommer det mig, at denne ikke kan have været anden end den ene, at Udsættelsen skulde ophøre, naar Krig indtraadte. Alle de samme Grunde, som tale for, at der i Fredstid kan begjæres Udsættelse, tale nemlig ligeledes for, at Udsættelsen maa ophøre, naar der indtræder Krig. Der er i og for sig Intet, som anbefaler, at unge Mænd i den sædvanlige Udskrivningsalder skulde fritages for at opfylde Værnepligten i Krigstid, fordi de i roligere Tider have begjært Udsættelse for at pleie fredelige Syssler. Det viser sig ogsaa, hvad jeg allerede under Sagens første Behandling tillod mig at bemærke, at det egentligt er noget Tilfældigt, om Udsættelse er begjært for et eller for flere Aar; ved den sidste Session, hvori jeg havde Sæde, var det oftere Tilfælde, at det blev tilraadet Værnepligtige, der forlangte en kortere Udsættelse, at tage en længere, da det, naar de siden skulde ønske at møde tidligere, alligevel stod dem frit for at gjøre dette. Men selv om det ikke var en saadan Tilfældighed, var det i alt Fald en Beregnings-sag. Allerede den Gang kunde man nemlig forudsæe, at urolige Tider forestod, og man beregnede da, at det var fordeelagtigt at begjære saa lang Udsættelse som muligt, thi kom der ingen Krig imellem, kunde de Værnepligtige jo efter Omstændighederne vælge den for dem beleiligste Tid til at møde, og kom der Krig imellem, kunde de lade være at møde. Det er dette, jeg anseer for urigtigt. Det er ikke rigtigt, at disse unge Mænd skulle gaae fri, imedens ældre Mænd, der have stiftet Familie og ere indtraadte i Forhold, hvor de have Pligter mod Andre, skulle indkaldes og rives bort fra deres Hjem. Det kan jo visnok ikke nægtes, at Ændringsforslagets Vedtagelse kan virke forstyrrende med Hensyn til Planer, som flere af de her omhandlede Mænd kunne have lagt, men Krigen forstyrrer saa mange af den Slags Planer, og det Lovudkast, som her foreligger, gaaer ogsaa netop ud paa at forstyrre Beregninger, der kunne være velbegrundede i den bestaaende Lovgivning, idet det paalægger de unge Mænd, der først skulde begynde deres Værnepligt i næste Aar, omtrent $\frac{1}{2}$ Aar tidligere at opfylde denne, og det afbryder ligeledes $\frac{1}{2}$ Aar tidligere den Udsættelse, der af en

Marsklasse er bleven begjært i Fredstid. Saa-danne ekstraordinære Bestemmelser i Krigstid-fælde ere jo heller ikke ukjendte. Jeg skal blot minde om den langt mere indgribende Lov, som i September 1848 blev vedtagen i Rigsdagen, og hvorved Mange af dem, der enten ifølge deres Fødsel eller endog paa Grund af Kjøb maatte betragte sig som fritagne for Værnepligten, dog bleve tvungne til at underkaste sig denne. Jeg skal fremdeles tillade mig at berøre, at der ogsaa, hvis man ikke tilbagekalder den Udsættelse, der er bleven indrømmet, da synes at indtræde en ubillig Forskjel mellem de Landværnepligtige og de Søværnepligtige. Værnepligtslovens § 12 siger nemlig: „Enhver med Søfartsbog forsynet Værnepligtig, der ikke med den sædvanlige Udskrivningsalder har opnaaet Halvbefarenheds Grad, bliver, naar han udebliver fra Sessionen, at betragte, som om han havde begjært Udsættelse. Det lægges altsaa de Søværnepligtige saa nær at faae Udsættelse i Fredstid, at de ikke engang behøve at møde og begjære det, men at den blotte Udeblivelse betragtes som en Begjæring om Udsættelse; jeg veed nu ikke, hvorfor de, der have erholdt Udsættelse ved ikke at møde, skulle betragtes paa anden Maade, end de, der møde og begjære Udsættelse, og dog gaaer, saavidt jeg seer, det Lovudkast, der er forelagt om Indkaldelse af befarent Mandskab for 1864, ud paa at indkalde de befarnede Personer, der, ved Udeblivelse fra Sessionen, have tilkjendegivet, at de ønskede Udsættelse. Altsaa beskytter man ikke den Udsættelse, der er tilstaaet de Søværnepligtige, medens man her vil beskytte den Udsættelse, der er bleven begjæret af de Landværnepligtige. Jeg tror saaledes, at Vilighed i høi Grad taler for mine Ændringsforslag.

Tfsherning: Derfor Ændringsforslagene virkelig ere nødvendige, saa bør de absolut vedtages, men jeg forstaaer Loven anderledes end det ærede Medlem, idet jeg mener, at naar det hedder, at Udsættelse kan begjæres i Fredstid, saa vil dette tillige sige, at den begjæres for Fredstid, saa at i det Dieblit, Krigen indtræder, ere de Betingelser, hvorunder Udsættelsen har kunnet begjæres, af sig selv forsvundne og